२०७० चैत्र १८ मंगलबार ०१.०४.२०१४ प्रातः मुरली ओम् शान्ति "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– यो संगमयुग सबै भन्दा उत्तम बन्ने युग हो, यसैमा तिमीले पतितबाट पावन बनेर पावन दुनियाँ बनाउनु छ ।"

प्रश्नः– अन्तिम दर्दनाक दृश्य देख्नको लागि मजबुती कुन आधारमा आउँछ ?

उत्तरः– शरीरको भान निकाल्दै जाऊ । अन्तिम दृश्य धेरै कडा हुन्छ । बाबाले बच्चाहरूलाई मजबुत बनाउनको लागि अशरीरी बन्ने इशारा दिनुहुन्छ । जसरी बाबा यस शरीरबाट अलग भएर तिमीलाई सिकाउनुहुन्छ, यसैगरी तिमी बच्चाहरू पनि आफूलाई शरीरबाट अलग सम्झ, अशरीरी बन्ने अभ्यास गर । बुद्धिमा रहोस्, अब घर जानु छ ।

ओम् शान्ति । मीठा प्यारा रूहानी बच्चाहरू छन् शरीरको साथमा । बाबा पनि अहिले शरीरको साथमा हुनुहुन्छ । यस घोडा वा गाडीमा सवारी हुनुभएको छ । बच्चाहरूलाई के सिकाउनुहुन्छ ? जीवन छँदै कसरी मर्ने, यो बाबा सिवाय अरू कसैले सिकाउन सक्दैन । बाबाको परिचय सबै बच्चाहरूलाई मिलेको छ । उहाँ ज्ञान सागर पतित-पावन हुनुहुन्छ । ज्ञानबाटै तिमी पतितबाट पावन बन्नेछौ अनि पावन दुनियाँ पनि बनाउनु छ । यस पतित दुनियाँको ड्रामा प्लान अनुसार विनाश हुनु छ । केवल जसले बाबालाई जान्दछन्, ब्राह्मण पनि बन्छन् तिनै फेरि पावन दुनियाँमा आएर राज्य गर्छन् । पवित्र बन्नको लागि ब्राह्मण पनि अवश्य बन्नुपर्छ । यो संगमयुग हो नै पुरुषोत्तम अर्थात् उत्तमभन्दा उत्तम पुरुष बन्ने युग । भन्ने गर्छन्– उत्तम त धेरै साधु, सन्त, महात्मा, मन्त्री, धनवान्, राष्ट्रपति आदि छन् । तर होइन, यो त कलियुगी भ्रष्टाचारी पुरानो दुनियाँ हो, पतित दुनियाँमा पावन एउटा पनि छैनन् । अहिले तिमी संगमयुगी बन्छौ । अरू व्यक्तिहरू पतित-पावनी पानीलाई सम्झन्छन् । केवल गंगा मात्रै होइन, जति पनि नदीहरू छन्, जहाँ पनि पानी देख्छन्, सम्झन्छन्– पानीले पावन बनाउँछ । यो बुद्धिमा बसेको छ । कोही कहीँ, कोही कहीँ जान्छन् अर्थात् पानीमा स्नान गर्न जान्छन् । तर पानीबाट कोही पावन हुन सकेनन् । यदि पानीमा स्नान गर्नाले पावन हुने भएको भए यस समय सारा सृष्टि पावन हुन्थ्यो । सबै पावन दुनियाँमा हुनुपर्थ्यो । यो त पुरानो चलन चल्दै आउँछ । सागरमा पनि सारा फोहर आदि गएर पर्छ, फेरि त्यसलाई पावन कसरी बनाउँछौ ? पावन त बन्नु छ आत्मालाई । यसको लागि परमपिताको चाहिन्छ जसले आत्मालाई पावन बनाउनुहुन्छ । त्यसैले तिमीले सम्झाउनुपर्छ– पावन हुन्छन् नै सत्ययुगमा, पतित हुन्छन् कलियुगमा । अहिले तिमी संगम युगमा छौ । पतितबाट पावन हुनको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । तिमी जान्दछौ– हामी शूद्र वर्णमा थियौं, अब ब्राह्मण वर्णका बनेका छौं । शिवबाबा प्रजापिता ब्रह्माद्वारा बनाउनुहुन्छ । हामी हौ सच्चा-सच्चा मुख वंशावली ब्राह्मण । ती हुन् कोख वंशावली । प्रजापिता भएपछि सबै प्रजा हुने भए । प्रजाका पिता हुन् ब्रह्मा । ती त सबैभन्दा ठूलो हजुरबुवा (ग्रेट-ग्रेट-ग्रेण्ड फादर) भए । अवश्य ती थिए फेरि कहाँ गए ? पुनर्जन्म त लिन्छन् नि । यो त बच्चाहरूलाई बताइएको छ– ब्रह्माले पनि पुनर्जन्म लिन्छन् । ब्रह्मा र सरस्वती अर्थात् आमा र बुवा । तिनै फेरि महाराजा-महारानी लक्ष्मी-नारायण बन्छन्, जसलाई विष्णु भनिन्छ । तिनै फेरि ८४ जन्मपछि आएर ब्रह्मा-सरस्वती बन्छन् । यो रहस्य त सम्झाइएको छ । भनिन्छ पनि, जगत् अम्बा त सारा जगत्की माँ हुन् । लौकिक आमा त हरेकको आ-आफ्ना घरमा छन् । तर जगत् अम्बालाई त कसैले जान्दैनन् । यत्तिकै अन्धश्रद्धाले भन्ने गर्छन् । कसैलाई पनि जान्दैनन् । जसको पूजा गर्छन् उनको कर्तव्यलाई नै जान्दैनन् । अहिले तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ । रचयिता हुनुहुन्छ सबैभन्दा उच्च । यो उल्टो वृक्ष हो, यसको बीजरूप माथि हुनुहुन्छ । बाबालाई माथिबाट तल आउनुपर्छ, तिमीहरूलाई पावन बनाउन । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ– बाबा आउनुभएको छ, हामीलाई यस सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान दिएर फेरि त्यस नयाँ सृष्टिको चक्रवर्ती, राजा-रानी बनाउनुहुन्छ । यस चक्रको रहस्यलाई दुनियाँमा तिमी बाहेक अरू कसैले जान्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ– फेरि ५ हजार वर्षपछि आएर तिमीलाई सुनाउनेछु । यो ड्रामा बनिबनाऊ छ । ड्रामाको क्रियटर, डायरेक्टर, मुख्य एक्टर अनि ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दैनन् भने उनलाई बेसमझ भनिन्छ हैन । बाबा भन्नुहुन्छ– ५ हजार वर्ष पहिले पनि मैले तिमीहरूलाई सम्झाएको थिएँ । तिमीलाई आफ्नो परिचय दिएको थिएँ । जसरी अहिले दिइरहेको छु । तिमीलाई पवित्र पनि बनाएको थिएँ ।

जसरी अहिले बनाइरहेको छु । आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर । उहाँ नै सर्वशक्तिमान् पतित-पावन हुनुहुन्छ । गायन पनि छ– अन्तकाल जो फलाना सिमरे... । घरी-घरी यस्तो योनिमा जान्छ । अब यस समय तिमी जन्म त लिन्छौ तर सुङ्गुर, कुकुर, बिरालो बन्दैनौ ।

अहिले बेहदका बाबा आउनुभएको छ । भन्नुहुन्छ– म तिमी सबै आत्माहरूका पिता हुँ । यी सबै काम चितामा बसेर काला भइसकेका छन्, यिनलाई फेरि ज्ञान चितामा चढाउनु छ । तिमी अब ज्ञान चितामा चढेका छौ । ज्ञान चितामा चढेर फेरि विकारमा जान मिल्दैन । प्रतिज्ञा गर्छन् हामी पवित्र रहनेछौं । बाबा कुनै त्यो राखी बाँध्नुहुन्न । यो त भक्ति मार्गको रीतिरिवाज चल्दै आएको छ । वास्तवमा यो हो यस समयको कुरा । तिमी सम्झन्छौ– पवित्र नबनिकन पावन दुनियाँको मालिक कसरी बन्न सकिन्छ ? फेरि पनि पक्का गराउनको लागि बच्चाहरूसँग प्रतिज्ञा गराइन्छ । कोही रगत (ब्लड)बाट लेखेर दिन्छन्, कोही कसरी लेख्छन् । बाबा हजुर आउनुभएको छ, हामी हजुरबाट अवश्य वर्सा लिनेछौं । निराकार साकारमा आउनुहुन्छ हैन । जसरी बाबा परमधामबाट उत्रिनुहुन्छ, त्यस्तै तिमी आत्माहरू पनि उत्रिन्छौं । माथिबाट तल आउँछौ पार्ट बजाउनको लागि । तिमी सम्झन्छौ– यो सुख र दुःखको खेल हो । आधा कल्प सुख, आधा कल्प दुःख हुन्छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ– तिमीले तीन चौथाई (३/४) भन्दा पनि धेरै सुख भोग्छौ । आधा कल्पपछि पनि तिमी धनवान् थियौ । कति ठूला मन्दिर बनाउँछौ । दुःख त पछि हुन्छ जब बिलकुल तमोप्रधान भक्ति बन्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ तिमी पहिला-पहिला अव्यभिचारी भक्त थियौ, केवल एकको भक्ति गर्थ्यौ । जो बाबा तिमीलाई देवता बनाउनुहुन्छ, सुखधाममा लिएर जानुहुन्छ उनको नै तिमी पूजा गर्थ्यौ फेरि पछि व्यभिचारी भक्ति शुरू हुन्छ । पहिला एकको पूजा फेरि देवताहरूको पूजा गर्थ्यौ । अहिले त ५ भूतबाट बनेका शरीरको पूजा गर्छन् । चैतन्य र जड दुवैको पूजा गर्छन् । ५ तत्त्वहरूले बनेको शरीरलाई देवताहरूभन्दा पनि उच्च सम्झन्छन् । देवतालाई त केवल ब्राह्मणले हात लगाउँछन् । तिम्रा त धेरैभन्दा धेरै गुरुहरू छन् । यो बाबा बसेर बताउनुहुन्छ । यी दादाले पनि भन्छन्– मैले पनि सबै कुरा गरेँ । भिन्न-भिन्न हठयोग आदि, कान, नाक मोड्ने आदि सबै कुरा गरेँ । आखिरमा सबै कुरा छोड्नुपर्‍यो । त्यो धन्दा गरूँ वा यो धन्दा गरूँ ? सुस्ती आउँथ्यो, हैरान हुन्थे । प्राणायाम आदि सिक्नमा बडो कष्ट (तकलीफ) हुन्छ । आधा कल्प भक्ति मार्गमा थिएँ, अहिले थाहा भयो । बाबा बिलकुल ठीक (एक्यूरेट) बताउनुहुन्छ । उनीहरू भन्छन्– भक्ति त परम्परादेखि चल्दै आउँछ । अब सत्ययुगमा भक्ति कहाँबाट आयो ? मनुष्य बिलकुल सम्झदैनन् । मन्दबुद्धि (मूढबुद्धि) छन् हैन । सत्ययुगमा त यस्तो भन्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ– म हर ५ हजार वर्षपछि आउँछु । शरीर पनि उनको लिन्छु जसले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनन् । यही जो नम्बर वन सुन्दर थिए उनै अहिले श्याम बनेका छन् । आत्माले भिन्न-भिन्न शरीर धारण गर्छ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– जसमा म प्रवेश गर्छु उनमा अहिले बसेको छु । के सिकाउन ? जीवन छँदै मर्न । यस दुनियाँबाट त मर्नु नै छ । अब तिमीले पवित्र भएर मर्नु छ । मेरो पार्ट नै पावन बनाउनेछ । तिमी बच्चाहरूले नै बोलाउँछौ– हे पतित-पावन । अरू कसैले यस्तो भन्दैनन्– हे मुक्तिदाता (लिवरेटर), दुःखको दुनियाँबाट छुटाउनको लागि आउनुहोस् । सबै मुक्तिधाममा जानको लागि नै मेहनत गर्छन् । तिमी बच्चाहरू फेरि पुरुषार्थ गर्छौ– सुखधामको लागि । त्यो हो प्रवृत्ति मार्गको लागि । तिमी जान्दछौ– हामी प्रवृत्ति मार्गवाला पवित्र थियौं । फेरि अपवित्र बन्यौं । प्रवृत्ति मार्गवालाको काम निवृत्त मार्गवालाले गर्न सक्दैनन् । यज्ञ, तप, दान आदि सबै प्रवृत्ति मार्गवाला गर्छन् । तिमी अहिले अनुभव गर्छौ– अहिले हामी सबैलाई जान्दछौ । शिवबाबा हामीलाई घरमा बसेर पढाइरहनुभएको छ । बेहदका बाबा बेहदको सुख दिनेवाला हुनुहुन्छ । उहाँसँग तिमी धेरै समयपछि मिल्दछौ, त्यसैले प्रेमका आँसु आउँछन् । बाबा भन्नासाथ रोमाञ्च खडा हुन जान्छ– ओहो ! बाबा आउनुभएको छ हामी बच्चाहरूको सेवामा । बाबा हामीलाई यस पढाइबाट फूल बनाएर लिएर जानुहुन्छ । यस गन्दा छी-छी दुनियाँबाट हामीलाई लिएर जानुहुन्छ आफ्नो साथमा । भक्ति मार्गमा तिम्रो आत्माले भन्थ्यो– बाबा हजुर आउनुभयो भने हामी बली (वारी) जानेछौं । हामी हजुरको नै बन्नेछौं, दोस्रो न कोही । नम्बरवार त छन् नै । सबैको आ-आफ्नो पार्ट छ । कोही त बाबालाई धेरै प्यार गर्छन् जसले स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ । सत्ययुगमा रुने नामै हुँदैन । यहाँ त कति रुन्छन् । जब स्वर्गमा नै

गएका हुन् भने, फेरि रुनु किन पर्छ ? झन् बाजा बजाउनुपर्ने हो । त्यहाँ त बाजा बजाउँछन् । खुशीले शरीर छोडिदिन्छन् । यो चलन पनि यहाँबाटै शुरू हुन्छ । यहाँ तिमीले भन्दछौ– हामीलाई आफ्नो घर जानु छ । त्यहाँ त सम्झन्छौ– पुनर्जन्म लिनु छ । त्यसैले बाबा सबै कुरा सम्झाउनुहुन्छ । कुमालकोटी (भ्रमरी)को उदाहरण तिम्रो हो । तिमी ब्राह्मणी हौ विष्टाका कीरालाई भूँ-भूँ गर्छौ । तिमीलाई त बाबा भन्नुहुन्छ– यस शरीरलाई पनि छोड्नुपर्छ । जीवन छँदै मर्नु छ । बाबा भन्नुहुन्छ– आफूलाई आत्मा सम्झ, अब हामीलाई फर्केर जानु छ । आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु छ । देहलाई बिर्स । बाबा त धेरै मीठो हुनुहुन्छ । म तिमी बच्चाहरूलाई विश्वको मालिक बनाउन आएको छु । अब शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर, बाबा (अल्फ) अनि बादशाही (बे) । यो हो दुःखधाम । शान्तिधाम हामी आत्माहरूको घर हो । हामीले पार्ट बजायौं, अब हामीलाई घरमा जानु छ । त्यहाँ यो छी-छी शरीर रहँदैन । अहिले त यो शरीर बिलकुलै जीर्ण भइसकेको छ अब हामीलाई बाबा सम्मुख बसेर सिकाउनुहुन्छ इसारामा । म पनि आत्मा हुँ, तिमी पनि आत्मा हौ । म शरीरबाट अलग भएर तिमीलाई पनि त्यही सिकाउँछु । तिमी पनि आफूलाई शरीरबाट अलग सम्झ । अब घर जानु छ । यहाँ त अब रहनु छैन । यो पनि जान्दछौ– अब विनाश हुनु छ । यहाँ रगतको नदी बग्नेछ । फेरि यहीँ दूधको नदी बग्नेछ । यहाँ सबै धर्मवाला जम्मा भएका छन् । सबै आपसमा लडेर मर्नेछन् । यो अन्तिम पटकको मृत्यु हो । पाकिस्तानमा के-के हुन्थ्यो । बडो भयानक दृश्य थियो । कसैले देख्यो भने मूर्छा पर्थ्यो । अब बाबा तिमीलाई मजबूत बनाउनुहुन्छ । शरीरको भान पनि निकालिदिनुहुन्छ ।

बाबाले देख्नुभयो, बच्चाहरू यादमा रहँदैनन्, धेरै कमजोर छन् त्यसैले सेवा पनि बढ्दैन । घरी-घरी लेख्छन्– बाबा, याद भुल्छौं, बुद्धि लाग्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ– योग अक्षर छोड । विश्वको बादशाही दिनेवाला बाबालाई तिमी भुल्छौ ? पहिले भक्तिमा बुद्धि कहीँ अरूतिर गयो भने आफूलाई चिमोट्थे । बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी आत्मा अविनाशी हौ । केवल तिमी नै पावन अनि पतित बन्छौ । तर आत्मा सानो-ठूलो हुँदैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) आफूले आफैसँग कुरा गर– ओहो ! बाबा आउनुभएको छ हाम्रो सेवामा । उहाँले हामीलाई घरैमा बसेर पढाइरहनुभएको छ । बेहदका बाबा बेहदको सुख दिनुहुन्छ । उहाँसँग हामी अहिले मिलेका छौं । यसरी प्रेमसँग बाबा भन ताकि खुशीमा प्रेमका आँसु आओस् । रोमाञ्च खडा होस् ।

२) अब फर्केर घर जानु छ, यसैले सबैसँग ममत्व निकालेर जीवन छँदै मर्नु छ । यस देहलाई पनि भुल्नु छ । यसबाट अलग हुने अभ्यास गर्नु छ ।

वरदानः– सत्यताको शक्तिद्वारा सदा खुशीमा नाच्नेवाला शक्तिशाली महान् आत्मा भव

भन्ने गरिन्छ– जो सच्चा हुन्छ ऊ भित्रबाट नाचिरहन्छ (सच तो बिठो नच) । सच्चा अर्थात् सत्यताको शक्तिवाला सधैं नाचिरहन्छ, कहिल्यै निन्याउरो हुँदैन, दुविधामा पर्दैन, डराउदैन, कमजोर हुँदैन । ऊ खुशीमा सधैं नाचिरहन्छ । शक्तिशाली हुन्छ । उसमा सामना गर्ने शक्ति हुन्छ, सत्यता कहिल्यै डगमग हुँदैन, अचल हुन्छ । सत्यको डुंगा हल्लिन्छ तर डुब्दैन । त्यसैले सत्यताको शक्तिलाई धारण गर्ने आत्मा नै महान् हो ।

स्लोगनः– व्यस्त मन-बुद्धिलाई सेकेण्डमा स्थिर गर्नु (स्टप गर्नु) नै सर्वश्रेष्ठ अभ्यास हो ।